

Spavaj!

Spavaj, sladko spavaj,
dete, srček moj!
Srečno poigravaj
z angelci nocoj!

Jaz nad tvojo zibko
se nagnila bom,
zate, dete šibko,
še molila bom!

Da te Bog varuje,
mili otrok moj,
da nad tabo čuje
zvesto angel tvoj!

Posavska.

V tihi sobi . . .

Tu v ozki, tihi sobi,
minulost preišlujem,
in o bodoči dobi
naklepe nove snujem.

Kar bilo je, ne bode,
kar bilo ni, še pride:
kdo bal bi se usode?
Iz božjih rok izide.

Le enega se bati,
kako nam bode tamo
pred božjo sodbo stati . . .
to bati se, to samo!

Posavska.

Moja želja.

Kje bo končan moj zemski tek, kje?
Kje so postavljene zanj mejé,
v zemlji tej rodni, ali drugod,
daleč v tujini, daleč od tod?

Kdo mi zatisne trudne oči,
z oljčno me vejo kdo poškropi?
Znanec, sorodnik, brat, domačin,
ali pa tuje matere sin?

Kdo-li na grob prihajal bo moj
voščít mi zadnji mir in pokoj,
voščít, naj v grobu mirno jaz spim,
dokler se sodni dan ne vzbudim? . . .

Rad bi, oh rad, — in prosim Boga,
naj mi dobrotno milost to dá, —
da mi rojak zatisne oči,
da mi v očini truplo leži.

Vendar to zlasti prosim Bogá,
prošnja in želja prva je tá:
kadar ostavi duša teló,
naj jo On sprejme v zlato nebó.

Da se le v Bogu duh veseli!
Kjer si je že, naj truplo leži,
srečno spet sklenil duh se bo ž njim, —
potlej se večno jaz radostim.

M. Prelesnik.

Padel je . . .

Skozi omreženo okno
padel je solnčni trak
ter za trenutek osvetlil
temni mrak . . .
In vso temo in vso grozo,
v katero na vek je zaprt,
vgleda jetnik in zaprosi:
„Smrt . . . smrt . . .!“

Padel ni v ječo trak solnčni,
mraka pregnal ni iz nje:
Padel je žarek spoznanja
v grešno srce . . .
Vzrlo pekel je v dnu svojem,
grozo njegovo, temó,
pa je vzdrhtelo, vzječalo:
„Nebo . . . nebo . . .!“

Rado Kósar.